

COMISIA EUROPEANĂ

Ref. Ares(2011)1215661 - 15/11/2011
ORIGINAL

Bruxelles, 14 noiembrie 2011
sj.d(2011)1322801

**DOMNULUI PREȘEDINTE ȘI MEMBRILOR CURȚII DE JUSTIȚIE
A UNIUNII EUROPENE**

OBSERVAȚII SCRISE

prezentate, în temeiul articolului 23, alineatul 2, din Statutul Curții de Justiție, de către

COMISIA EUROPEANĂ

reprezentată de W. Bogensberger, H. Krämer și L. Bouyon, membri ai serviciului juridic al Comisiei europene, în calitate de agenți, având domiciliul ales la domnul Antonio Aresu, membru al serviciului juridic, Bâtiment Bech, 11 rue Alphonse Weicker, 2721 Luxembourg,

ÎN CAUZA C-396/11

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de Curtea de Apel Constanța, Secția Penală - România - în cauza aflată pe rolul acestei instanțe

Ciprian Vasile Radu

referitoare la interpretarea articolelor 6, 48 și 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii europene, a articolelor 5 și 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a Deciziei-Cadru a Consiliului 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, din 18 iulie 2002, denumită în continuare „decizia-cadru“).

Comisia europeană are onoarea să îi expună Curții următoarele observații.

I. CADRUL JURIDIC

A. Dispozițiile din dreptul Uniunii relevante în cauza de față

1. Decizia-cadru a Consiliului 2002/584/JAI, articolul 1, referitor la definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia, prevede că:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.”

2. Carta drepturilor fundamentale a Uniunii europene¹ (denumită în continuare "Carta"), cuprinde următoarele dispoziții:

„Articolul 6-Dreptul la libertate și siguranță:

Orice persoană are dreptul la libertate și siguranță .”

"Articolul 47- Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil

Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție."

"Articolul 48-Prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare:

(1) Orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi stabilită în conformitate cu legea.

(2) Oricărei persoane acuzate îi este garantată respectarea dreptului la apărare."

"Articolul 52-Întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor: (...)

---

¹ JO C 303, 14.12.2007

(3) În măsura în care prezenta carte conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă."

B. Dispozițiile adoptate la nivelul Consiliului Europei

3. Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

(denumită în continuare "Convenția"), adoptată la Roma, la 4 noiembrie 1950, cuprinde următoarele prevederi:

" Articolul 5- Dreptul la libertate și siguranță:

(1) Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale :

- a. dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de un tribunal competent ;*
- b. dacă a făcut obiectul unei arestări sau dețineri legale pentru nerespectarea unei hotărâri pronunțate de un tribunal, conform legii, ori în vederea garantării executării unei obligații prevăzute de lege ;*
- c. dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a se bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice ale necesității de a-l împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia ;*
- d. dacă este vorba de detenția legală a unui minor, hotărâtă pentru educația sa sub supraveghere sau despre detenția sa legală, în vederea aducerii sale în fața autorității competente ;*
- e. dacă este vorba despre detenția legală a unei persoane susceptibile să transmită o boală contagioasă, a unui alienat, a unui alcoolic, a unui toxicoman sau a unui vagabond ;*
- f. dacă este vorba despre arestarea sau detenția legale ale unei persoane în scopul împiedicării pătrunderii ilegale pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare. (...)"*

"Articolul 6-Dreptul la un proces echitabil

1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa. Hotărârrea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.

3. Orice acuzat are, mai ales, dreptul :

- a. să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa ;*
- b. să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale ;*

- c. să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare remunerării unui apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer ;*
- d. să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării ;*
- e. să fie asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere."*

C. Cadrul juridic național

4. Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare (republicată în formă consolidată în Monitorul Oficial nr.377 din 31.05.2011), la Titlul III (Cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în baza unui mandat european de arestare și predare), Capitolul III (Executarea unui mandat european de arestare) prevede că:

"Articolul 98-Motive de refuz al executării

„(2) Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri (...):

(b) când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este supusă unei proceduri penale în România pentru aceeași faptă care a motivat mandatul european de arestare; (...)"

II. SITUAȚIA DE FAPT ȘI ÎNTREBARILE PRELIMINARE

5. La data de 25 mai 2009, respectiv 3 iunie 2009, Curtea de Apel Constanța a fost sesizată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța cu cererile formulate de autoritățile judiciare germane privind predarea persoanei solicitate Radu Ciprian Vasile, în temeiul a patru mandate europene de arestare emise de Parchetul Coburg, Parchetul Bielefeld, Parchetul Verden și Parchetul Munster.
6. Faptele reținute în sarcina persoanei solicitate au corespondent în legea penală română, respectiv constituie infracțiunea de tâlhărie, prevăzută de articolul 211 din codul penal.
7. Persoana solicitată nu a consimțit la predare și nu a renunțat la aplicarea principiului specialității.
8. Prin sentința penală din data de 5 iunie 2009, Curtea de Apel Constanța a dispus executarea a trei dintre mandatele europene de arestare. Instanța a refuzat executarea celui de-al patrulea mandat în temeiul articolului 98 (2) b) din legea 302/2004

întrucât persoana solicitată era supusă procedurii penale în România pentru aceeași faptă care motivase mandatul european de arestare. Curtea de Apel Constanța a dispus deci amânarea predării persoanei solicitate până la terminarea judecării în dosarul penal 3644/180/2007 al Tribunalului Bacău. De asemenea, instanța a menținut măsura arestării preventive luată față de persoana solicitată pentru o durată de 30 de zile.

9. Persoana solicitată a introdus recurs împotriva acestei hotărâri. Înalta Curte de casație și justiție a casat sentința penală recurată și a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Constanța. Prin urmare, cauza a fost reintrodusă pe rolul de judecată al Curții de Apel Constanța.
10. Persoana solicitată a invocat în fața instanței "excepția inadmisibilității executării mandatelor europene de arestare". Astfel, în opinia persoanei solicitate, la data emiterii deciziei-cadru, Carta drepturilor fundamentale nu era încorporată expres în tratatele constitutive ale Uniunii europene. În acest context, statul căruia i se cere executarea mandatului, în cazul constatării nerespectării drepturilor fundamentale, ar putea să refuze predarea pe motive ce nu sunt prevăzute expres în decizia-cadru.
11. În aceste condiții, Curtea de Apel Constanța a decis să suspende judecata și să sesizeze Curtea de Justiție cu următoarele întrebări preliminare:

„1. Dacă normele juridice conținute de art. 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și art. 6, precum și art. 48 și art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene , prin raportare și la art. 5 paragrafele 3 și 4, art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale constituie norme juridice comunitare primare, cuprinse în tratatele constitutive?

2. Acțiunea autorității judiciare desemnate din statul de executare a unui mandat european de arestare, constând în privarea de libertate și predarea forțată, fără acceptul persoanei față de care s-a emis un mandat european de arestare (persoana solicitată a fi arestată și predată), constituie ingerințe realizate de statul de executare în exercițiul dreptului la libertate individuală, cuprins în dreptul Uniunii potrivit art. 6 din TUE și a art. 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și potrivit art. 6, art. 48 și art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare și la art. 5 paragrafele 3 și 4 , art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale?

3. Dacă ingerința statului de executare a unui mandat european de arestare, în exercițiul drepturilor și garanțiilor cuprinse în art. 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și potrivit art. 6, art. 48 și art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii europene , prin raportare și la art. 5 paragrafele 3 și 4, art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților

fundamentale trebuie să îndeplinească condiția necesității într-o societate democratică și pe cea a proporționalității acesteia cu scopul concret urmărit?

4. Dacă autoritatea judiciară desemnată din statul de executare a unui mandat european de arestare, poate respinge cererea de predare, fără a încălca obligațiile stabilite de tratatele constitutive și celelalte norme juridice comunitare, pe motivul neîndeplinirii cumulative a condițiilor necesare potrivit art. 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și art. 6 și art. 48 și art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii europene, prin raportare și la art. 5 paragrafele 3 și 4, art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale?

5. Dacă autoritatea judiciară desemnată din statul de executare a unui mandat european de arestare, poate respinge cererea de predare, fără a încălca obligațiile stabilite de tratatele constitutive și celelalte norme juridice comunitare, pe motivul netranspunerii, totale sau parțiale, sau a transpunerii defectuoase (în sensul neîndeplinirii condiției reciprocității) de către statul emitent al unui mandat european de arestare a deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii europene?

6. Dacă normele juridice conținute de art. 5, paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și de art. 6 și art. 48 și art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii europene, prin raportare și la art. 5 paragrafele 3 și 4, la art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale la care se face trimitere în art. 6 din TUE, intră în conflict cu dreptul intern al statului membru al Uniunii europene-România, respectiv cu titlul III al legii nr. 302/2004, precum și dacă Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii europene este corect transpusă prin aceste norme?"

III. ÎN DREPT

A. Considerații preliminare

12. Cu titlu preliminar, Comisia observă că instanța de trimitere a efectuat o descriere foarte succintă a faptelor din acțiunea principală și a formulat întrebările într-o manieră foarte generală. Astfel, reiese din ordonanța de trimitere că sentința penală din data de 5 iunie 2009 prin care se dispunea executarea a trei mandate de arestare și se refuza executarea celui de-al patrulea mandat a fost casată, dar nu sunt prezentate motivele casării. Mai mult, ordonanța de trimitere nu conține nicio indicație concretă cu privire la o posibilă încălcare a articolelor 5 și 6 din Convenție, respectiv a articolelor 6, 47 și 48 din Cartă. De asemenea, a șasea întrebare vizează compatibilitatea legislației române de transpunere a deciziei-cadru cu Carta și cu Convenția, precum și caracterul corect al transpunerii. Nu există însă nicio referire la dispozițiile specifice ale legislației române de transpunere care ar fi, în opinia instanței de trimitere, neconforme cu Carta și cu Convenția sau ar transpune incorect decizia-cadru.

13. Comisia reamintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. În această privință, trebuie amintit că informațiile cuprinse în deciziile de trimitere sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte persoane interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (ordonanța Curții din data de 7 decembrie 2010, cauza C-439/10 Dra Speed, punctele 9 și 10 și jurisprudența citată).
14. În speță, având în vedere atât descrierea foarte succintă a cadrului factual, cât și formularea foarte abstractă a întrebărilor preliminare, Curții nu i se oferă posibilitatea să răspundă în mod util la întrebările adresate. În aceste condiții, Comisia apreciază că întrebările preliminare sunt inadmisibile. Cu titlu subsidiar, în ipoteza în care Curtea va considera întrebările ca fiind admisibile, Comisia propune următoarele răspunsuri.

B. Răspunsul la prima întrebare preliminară

15. Prin prima întrebarea preliminară, Curtea de Apel Constanța solicită în esență să se stabilească dacă articolele 6, 48 și 52 din Cartă, precum și articolele 5 și 6 din Convenție reprezintă norme juridice primare, cuprinse în tratatele constitutive².
16. Comisia observă că potrivit articolului 6 (1) TUE, Carta are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor.
17. Articolele 5 și 6 din Convenție corespund articolelor 6, 47 și 48 din Cartă. Astfel, în baza articolului 52 (3) din Cartă, în măsura în care aceasta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenție, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca și cele prevăzute de convenția menționată. Mai mult, drepturile fundamentale garantate de Convenție constituie principii generale ale dreptului Uniunii, conform articolului 6(3) din Tratatul privind Uniunea europeană. Articolele 5 și 6 din Convenție sunt deci acoperite de această dispoziție.

---

² În ceea ce privește articolele 6, 48 și 52 din Cartă, acestea sunt în mod evident cuprinse în tratatele constitutive, în baza art. 6(1) TUE.

C. Răspunsul la a doua, a treia, a patra, a cincea, respectiv a șasea întrebare preliminară

18. Prin aceste întrebări, pe care Comisia le va trata împreună în prezentele observații scrise, Curtea de Apel Constanța urmărește să clarifice dacă modificările aduse statutului Cartei și al Convenției prin articolul 6 TUE pot fi interpretate în sensul că autoritatea judiciară desemnată din statul de executare a unui mandat european de arestare poate refuza executarea acestuia pe motivul că privarea de libertate și predarea aferente mandatului european de arestare nu ar respecta principiul proporționalității și/sau că decizia-cadru nu ar fi fost corect transpusă, transpunerea incorectă având drept rezultat încălcarea drepturilor prevăzute de Cartă și Convenție.
19. Pentru a formula răspunsul la aceste întrebări, Comisia dorește să facă următoarele precizări cu privire la funcționarea sistemului de predare instituit prin decizia-cadru.
20. Cu titlu preliminar, Comisia reamintește că, așa cum rezultă din articolul 1, alineatele (1) și (2), precum și din considerentele (5), (6) și (7) ale deciziei-cadru, aceasta are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare între statele membre cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite, în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor penale, acest din urmă sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce (a se vedea în acest sens și hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski, C-66/08, Rep., p. I-06041, punctul 31 și jurisprudența citată; hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg, C-123/08, Rec. 2009 p. I-9621, punctul 56). Aceasta presupune un grad ridicat de încredere între statele membre, conform considerentului (10) al deciziei-cadru.
21. În virtutea principiului recunoașterii reciproce, statele membre sunt ținute să execute un mandat european de arestare, cu excepția ipotezei în care se află în prezența unui motiv de refuz. Articolul 3 menționează trei cazuri de neexecutare obligatorie ale mandatului european de arestare, iar articolul 4 enumeră limitativ cazurile în care statele membre pot refuza executarea acestuia.
22. În ceea ce privește motivele de neexecutare facultativă, decizia-cadru nu prevede o obligație a statelor membre de a le prelua în dreptul lor intern. Statele membre dispun deci de o marjă de apreciere în această privință. Mai mult, astfel cum a subliniat Curtea în cauza Wolzenburg, precitată, punctele 58 și 59, un legiuitor național care, în temeiul posibilităților care îi sunt acordate prin articolul 4 din decizia-cadru, alege să limiteze situațiile în care autoritatea sa judiciară de executare poate refuza să

predea o persoană căutată nu face decât să întărească sistemul de predare instituit prin această decizie-cadru în favoarea unui spațiu de libertate, de securitate și de justiție și să faciliteze predarea persoanelor căutate, în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce.

23. Pe lângă principiul recunoașterii reciproce, decizia-cadru se bazează și pe respectul de către statele membre a drepturilor fundamentale și a statului de drept. Acestea nu constituie doar o condiție prealabilă pentru aderarea unui stat la Uniunea europeană, ci și cadrul juridic al tuturor acțiunilor Uniunii și ale statelor membre atunci când acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Astfel, nici decizia-cadru nici legislațiile naționale de transpunere a acesteia nu pot deroga de la principiul respectării drepturilor fundamentale.
24. Considerentele (10) și (12) precum și articolul 1(3) din decizia-cadru prevăd explicit cerința respectării drepturilor fundamentale, inclusiv protecția împotriva discriminării și dreptul la un proces echitabil.
25. În aceste condiții, Comisia consideră că un motiv de refuz specific bazat pe nerespectarea drepturilor fundamentale nu este indispensabil pentru a asigura respectarea acestora în spațiul de libertate, de securitate și de justiție. Cooperarea dintre statele membre în cadrul acestui instrument se bazează pe un grad ridicat de încredere, deosebindu-se deci în această privință de cooperarea cu statele terțe.
26. Drepturile omului sunt în general respectate de toate statele membre; prin urmare o verificare sistematică și substanțială, în baza acestui criteriu, a mandatelor europene de arestare emise de autoritățile judiciare ale statelor membre nu ar fi justificată.
27. Acestea fiind spuse, Comisia recunoaște că există riscul unor încălcări izolate ale drepturilor fundamentale în cazuri singulare. Într-adevăr nu se poate nega faptul că, în ciuda nivelului ridicat de protecție a drepturilor fundamentale în statele membre, mai multe state membre au fost în mod regulat condamnate de Curtea europeană a drepturilor omului pentru încălcări ale anumitor aspecte ale drepturilor consacrate în Convenție și în protocoalele acesteia.
28. Cu toate acestea, încălcările respective nu constituie cu siguranță regula. În consecință, un motiv de refuz -de executare a mandatului european de arestare- bazat pe criteriul nerespectării drepturilor omului nu este necesar și nu este nici conform principiului recunoașterii reciproce pe care se bazează decizia-cadru.

29. Este evident că existența căilor de atac ex-post (și în special recursul în fața instanțelor de la Strasbourg, după epuizarea căilor de atac din dreptul intern) nu ar putea justifica faptul ca o autoritate judiciară a statului de executare să aprobe predarea unei persoane solicitate, în baza unei decizii care nu respectă drepturile omului, și să contribuie deci în cunoștință de cauză la o încălcare a drepturilor fundamentale.
30. Comisia consideră deci că decizia-cadru nu împiedică o autoritate judiciară a statului membru de executare să nu dea curs cererii de predare în baza unui mandat european de arestare în cazuri excepționale, când este convinsă că decizia judiciară a statului membru care a emis mandatul încalcă drepturile fundamentale.
31. Această concluzie se desprinde de altfel și din Raportul Comisiei către Parlamentul european și Consiliu privind punerea în aplicare, începând cu anul 2007, a Deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (**anexa 1**). Astfel, la punctul 4, referitor la consolidarea drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale, se subliniază că: "Este clar că Decizia-cadru a Consiliului privind MEA [care prevede la articolul 1 alineatul (3) că statele membre trebuie să respecte drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, inclusiv articolul 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului] nu impune predarea în cazul în care o autoritate judiciară de executare consideră, ținând seama de toate circumstanțele cauzei, că o astfel de predare ar duce la încălcarea drepturilor fundamentale ale unei persoane căutate, ca urmare a condițiilor inacceptabile de detenție."
32. În acest cadru, mai multe aspecte trebuie luate în considerare. Este evident că o simplă afirmație în acest sens a persoanei solicitate nu este suficientă: persoana în cauză trebuie să prezinte elemente obiective din care să rezulte existența unei încălcări a drepturilor fundamentale sau riscul unei încălcări (în special în cazul audierii, prevăzute la articolul 14 din decizia-cadru). În acest caz, autoritățile judiciare din statul de executare pot solicita clarificări în legătură cu acest aspect de la autoritățile din statul membru emitent, conform articolului 15(2) din decizia-cadru.
33. Cu toate acestea, într-un spațiu de libertate, de securitate și de justiție, aceste cazuri nu pot fi decât excepționale, iar riscul apariției unor asemenea cazuri nu ar putea justifica o verificare sistematică a mandatelor europene de arestare emise de statele

membre. Din aceste motive decizia-cadru nu prevede o obligație a autorității judiciare din statul de executare de a efectua în mod sistematic o verificare a deciziei judiciare a statului emitent, în cazul în care încălcarea invocată nu este flagrantă. Așa cum rezultă și din punctul 5 (Chestiunea proporționalității) al raportului privind punerea în aplicare a deciziei-cadru, menționat la punctul 31 al prezentelor observații scrise (**anexa 1**), o situație în care autoritățile judiciare de executare (spre deosebire de autoritățile emitente) ar avea tendința să aplice un test de proporționalitate ar echivala cu introducerea unui motiv de refuz care nu este conform deciziei-cadru sau principiului recunoașterii reciproce pe care se bazează aceasta.

34. Astfel, articolele 3 și 4 din decizia-cadru constituie o enumerare limitativă a motivelor de neexecutare a unui mandat european de arestare.
35. În ceea ce privește a cincea întrebare preliminară, aceasta pare să evoce o transpunere defectuoasă, în sensul neîndeplinirii condiției reciprocității, a deciziei-cadru de către Germania. Ordonanța de trimitere nu indică însă motivele pentru care s-ar putea considera că legea germană nu ar fi transpus în mod corect decizia-cadru. În aceste condiții, a cincea întrebare preliminară ar trebui declarată inadmisibilă, întrucât Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care i-au fost adresate³. Cu titlu subsidiar, Comisia subliniază că, chiar în ipoteza în care legea germană ar efectua o transpunere incorectă a deciziei-cadru, în sensul neîndeplinirii condiției reciprocității, acest element nu ar prezenta nicio relevanță în prezenta cauză. Autoritatea judiciară din statul de executare nu poate invoca transpunerea defectuoasă a deciziei-cadru de către statul membru emitent pentru a refuza executarea unui mandat european de arestare.
36. Aceeași concluzie se impune și cu privire la a șasea întrebare preliminară. Aceasta vizează compatibilitatea legislației române de transpunere a deciziei-cadru cu Carta și cu Convenția, precum și caracterul corect al transunerii. Nu există însă nicio referire la dispozițiile specifice ale legislației române de transpunere care ar fi, în opinia instanței de trimitere, neconforme cu Carta și cu Convenția sau ar transpune incorect decizia-cadru. Această întrebare este prin urmare inadmisibilă.

---

³ A se vedea hotărârea Curții din 7 iulie 2011, cauza C-310/10 Agafiței, încă nepublicată în Repertoriu, punctul 27 și jurisprudența citată.

37. Cu titlu subsidiar, Comisia relevă că din raportul de punere în aplicare a deciziei-cadru, menționat anterior, rezultă că România a transpus în mod corect dispozițiile acesteia. Mai mult, la data adoptării raportului, România își modificase legislația de punere în aplicare pentru a ține seama de recomandările Comisiei și Consiliului. Aceste recomandări nu priveau fondul legislației naționale de transpunere, ci formarea autorităților judiciare și ameliorarea sistemelor operaționale.

IV. CONCLUZII

38. În lumina celor expuse mai sus, Comisia are onoarea să îi propună Curții să dea următoarele răspunsuri întrebărilor formulate cu titlu preliminar de Curtea de Apel Constanța:

1. Articolele 6, 48 și 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene fac parte din dreptul primar al Uniunii conform articolului 6(1) TUE. Articolele 5 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale constituie principii generale ale dreptului Uniunii, conform articolului 6(3) TUE.

2.-4. Motivele de neexecutare a unui mandat european de arestare sunt prevăzute limitativ la articolele 3 și 4 din decizia-cadru. Cu toate acestea, în baza articolului 1(3) din decizia-cadru, o autoritate judiciară din statul membru de executare poate, **în cazuri excepționale**, să refuze executarea mandatului, în ipoteza în care această autoritate este convinsă, pe baza probelor pe care le are la dispoziție, că mandatul european de arestare încalcă în mod manifest drepturile fundamentale în sensul articolului 6 TUE.

5. și 6. Aceste întrebări preliminare sunt inadmisibile.

Wolfgang BOGENSBERGER

Hannes KRÄMER

Lucia BOUYON

Agenți ai Comisiei